

[Kaj Hansen.]

forhandlinger, just ikke har medvirket til at højne rigsdagens anseelse i mine øjne. Nu har rigsdagen været på ferie i et par måneder, så indkaldes den, der lægges en lang række livsvigtige lovforslag på rigsdagens bord, og så hu hej, lyn og torden skal det hele køres igennem i døgn drift på en sådan måde, at rigsdagens medlemmer får så lidt indblik i sagerne og forholdene som muligt. Det er klart, at en sådan arbejdsform just ikke kan virke højnende på rigsdagens anseelse.

Efter at forhandlingerne mellem de fem borgerlige partier om frilister m. m. i går blev sprængt og statsministeren proklamerede valg, ja, så ser man dagen efter, hvorledes det trækker op til et intimt og fortroligt forlig om en bevilling til oprustning på 350 mill. kr. Jeg vil gerne have lov at spørge: Har man i grunden gjort sig klart i denne sal, hvad befolkningen og den almindelige vælger må mene om det rigsdagsflertal, der fire uger før et valg vedtager en kæmpebevilling til oprustning, som stiller vælgerne overfor en fuldbyrdet kendsgærning og end ikke har virkelige konkrete forslag om, hvorledes man vil skaffe pengene, at henvise til? Jeg er i hvert fald overbevist om, at man vil fordømme dette utiltalende og taktiske spil, som her foregår.

Socialdemokratiet har også tidligere fordømt et sådant spil. I 1922 indgik venstre og højre et stort militærforlig. Om dette sagde socialdemokratiet: det er svindel, svindel og atter svindel. Endvidere skrev det ærede medlem hr. Alsing Andersen i en pjece, der dengang blev udgivet, „Afrust vort Land“ — jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere et stykke —:

„De to forligspartier havde da også så sort en samvittighed, at de nægtede at forelægge sagen for vælgerne.“

Det skrev det ærede medlem hr. Alsing Andersen, men det er netop det samme, der foregår her. Oprustningsmillionerne skal bevilges, spørgsmålet må ikke forelægges vælgerne, der skal stilles overfor en fuldbyrdet kendsgærning.

Endvidere skrev det ærede medlem hr. Alsing Andersen.... (Ole Bjørn Kraft: Tror De, De befinder Dem på Grønttorvet?). Dernæst sagde det ærede medlem hr. Alsing Andersen:

„Denne sag, der kan blive spørgsmålet om Danmarks eksistens, piskedes igennem rigsdagen, uden at vælgerne var spurgt.“ På samme måde her.

Uanset om det piner og irriterer det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft aldrig så meget,

at det er tilladt kommunistiske medlemmer af dette ting at tage ordet fra denne talerstol, har jeg alligevel tilladt mig det. Jeg ved udmærket godt, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft tidligere har været med til at sætte kommunisterne i denne sal ud af spillet. Jeg tvivler heller ikke om, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er ivrig efter at komme til det igen, hvis en lejlighed skulle hyde sig. (Ole Bjørn Kraft: Det ordner vælgerne!). Det gjorde de ikke sidste gang, da lavede det ærede medlem et meget virksomhedsfuldt arbejde for at få kommunisterne sat ud af spillet. Jeg tror ikke, at det ærede medlem skal lufte sine opfattelser altfor tydeligt; der skinner altfor tydeligt tendenser igennem, som jeg tror også flertallet i denne sal i virkeligheden er klar over.

Efter min opfattelse må en af grundene til, at man for enhver pris ønsker, at denne bevilling skal køres igennem inden valget, være, at man nærer et brændende ønske om, at vælgerne stiltiende vil affinde sig med, at disse alvorlige afgørelser ikke senere kan ændres, eller også må årsagen være, som mit partis ordfører tidligere har været inde på, at man fra USA har stillet ganske bestemte krav om at få disse bevillinger ført igennem inden en bestemt dato. Men det forekommer mig fuldkommen horribelt, at man her kan få en bevilling på 350 mill. kr. uden i virkeligheden at gøre rede for, hvad millionerne skal bruges til. Det danske folk skal have klar besked, sagde det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Ja, så giv det danske folk klar besked, så giv det besked om, hvad alle disse mange millioner skal bruges til. Men dette har forsvarsministeren ikke givet nogen virkelig redegørelse for. På mig virker det heller ikke beroligende, at forsvarsministeren bliver udstyret med vidtstrakte bemyndigelser og kan få millionerne gennem finansudvalget, og når forsvarsministeren er den tidligere redaktør af „Fyns Social-Demokrat“, vil jeg endog sige, at det virker dybt foruroligende. Nu som dengang har han grebet forkert.

Forsvarsministerens varme hyldelse til Atlantpagten deles ikke af flertallet af det danske folk. Atlantpagten giver jo ikke sikkerhed eller tryghed, men fra første dag har socialdemokratiske talere og den socialdemokratiske presse på linie med de borgerlige blade ustandseligt forsøgt at vildlede befolkningen og mørklægge Atlantpagtens virkelige virkninger. Således skrev, hvis jeg må have lov til endnu et kort citat, „Social-Demokraten“ den 31. januar i år:

„Den våbenhjælp, som nu vil blive